

מנפרד וינקלר: שיר פשוט

אולי אמר לך שיר שאומרים סתם,
ואין בו לכאורה רוחות,
ואין בו שום דבר שאפשר לומר כשיר היום—
לא תהיה אל כסופים,
ולא רחוף מעבר לבלימה.
אלא הוא מספר על שתי עינים שהיו
ואולי אפלו לא,
על שני ברושים בחצר עזובה,
על שתיקתך,
שדה רחב ובקצהו—ים.
אדם אחד בודד הולך להגיע
ולא חשוב היכן,
ולפעמים מתחיל לרדת גשם סתם
וערפלים עולים כמו מתוף הקפור.
מלבין במרחקים האור
והכבשים של המושב יורדים הביתה,
על גביהם הערב מאדים.
רק החמור באמצע עוד נוער
אחוז יראת-לידה קשה מאד,
ואחר-כך תרד דממה בלבד
המכתרת שומרי המרחבים—
גגות אדמים של תמושב.
ואחר-כך את—ללא-פנים-וגיא.

אנחנו מחכים תמיד

אָנַחְנוּ מְחַכִּים תָּמִיד לְאוֹתָהּ אֵשׁ,
לְאוֹתוֹ עָרֵב; הִשְׁמַשׁ מֵאֲפִירָה,
אֵינָהּ יוֹדַעַת כִּי אָנוּ מְחַכִּים
בְּרַגְעֵינוּ הַקְּדוּשִׁים בְּיֹתֵר—נְאֻמִּים לְשִׁבוֹת.
נִפְגַּשׁ תָּמִיד אוֹתָם פְּרָחִים בְּדֶרֶךְ
נְטוּלֵי־עֵצָה, כַּמָּה אַנְשִׁים שֶׁהֵיוּ לְעֶרְגָה—
פָּנִים אַחֲרוֹת מֵתוֹךְ הַדֶּרֶךְ.
יֵשׁ מִשֶּׁהוּ שְׁטַעְמוֹ חוֹלֵף וְנִנְעָר
בְּכָל דְּבַר שֶׁל צַפְיָה, נֶחֱכָה עִם עָרֵב
לְאוֹתָהּ אֵשׁ שְׁאִינָה מְזַדְקֶנֶת,
לְאוֹתָהּ פְּרֻדָּה הַיּוֹצֵאת מִן הַדָּם,
מֵעֵבֶר לְדַבְרִים הַיְדוּעִים—וּמֵתוֹכָם,
כְּמוֹ לֶחֶם וּבֵית וְאָבֵן לְצִמְחָיִם.
רַק הַזְּמַן מְדַמֵּם עוֹדֵנוּ בְּתוֹךְ הַדְּבָרִים
שֶׁחַכְּנוּ לָהֶם, וְהוּא מְסַבֵּיר פָּנִים
שֶׁתִּיקְחוּ רְשׁוּמָה בְּשִׁלְטֵי־פְלֻדָה
וּבְגַגֵּי־צְבוּר רְחֻבִים.
אוֹתָהּ אֵשׁ שֶׁרְאִינָהּ תָּמִיד
פוֹרֶמֶת כְּבָר אֶת יְלֻדוֹתֵנוּ לְדַבְרִים,
לְמַצִּיאוֹת גְּדוּלָה אַחַת שְׁאִין לָהּ פָּנִים
שֶׁל אֵשׁ, וְהִיא בְּנוּיָה לְגוֹפּוֹ שֶׁל אִישׁ אֶתֶד,
שֶׁהִשְׁלַף הַחוּצָה בְּכִלְיָמָה—וּמִזֶּה שֶׁנִּשְׁאָר בְּפָנִים.